

ॐ शिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठी ॐ

SHIRAYAN VAJRAMUTTHÍ HARCMŰVÉSZETI ISKOLA

KALEIDOSZKÓP

ITO TENZAA CHUYA ZEN-MESTER TANÍTÁSA

A CSODÁLATOS MACSKA

Shoken vívómester házában egy hatalmas patkány garázdálkodott. A mester, meg-unva az egyre jobban kellemetlenkedő állat üzelmeit, macskáját a házba vitte és lezárta az ajtót. A patkány azonban nem ijedt meg, s megharapta a macskát úgy, hogy az rémülten menekült.

A házigazda erre szomszédjaitól szerzett néhány bátor macskát és ezeket zárta be a házba. A patkány egy sarokban lapult és mihelyt egy macska közelíteni merészelt, támadott és megfutamította ellenfelét. A patkány oly félelmetes volt, hogy a macskák másodsorra már nem is merészkedtek a közelébe.

Shoken igen megharagudott és maga fogott a patkány üldözéséhez. Az állat azonban ügyesen kerülte ki a vívómester ütéseit.

Mind ezek után a házigazda ezekkel a szavakkal fordult szolgájához: "Mondják, hogy él a környéken egy híres patkányfogó macska, menj és kerítsd elő!" — A szolga távozott és nemsokára megjelent a macskával.

Az állat nem látszott sem különösen okosnak, sem különösen vadnak, így Shoken nem is remélt tőle eredményt, de mivel mást nem tehetett, ezt is bezárta a házába.

A macska nyugodt léptekkel indult előre, mintha semmitől sem tartana. A patkány azonban összehúzta magát és moccanni sem mert. A macska lassan folytatta útját és végül egyszerűen torkon ragadta a patkányt.

*Este **Shoken** házában összegyülekeztek a megvert macskák, a főhelyet az öreg, győztes macskának ajánlották fel, s miután nagy tisztelettel köszöntötték, ily szavakkal fordultak felé:*

" Mi valamennyien jó hírnévnek örvendtünk, mesterségünket lelkiismeretesen gyakoroltuk, karmainkat gondosan élesítettük, hogy eredményesen küzdhessünk a patkányok és más ragadozók ellen, de soha nem gondoltuk, hogy ilyen patkány is létezik. Te vajon milyen módszert alkalmaztál ? Oszd meg velünk tudományodat! "

Az öreg macska elmosolyodott és így válaszolt:

"Ti, ifjú macskák, valóban derék állatok vagytok, de nem ismeritek a helyes utat. Ezért, ha valami váratlannal kerültök össze, elvétitek a célt. No, de meséljétek el nekem, hogy miként gyakoroltatok ! "

Egy fekete macska így beszélt:

" Híres patkányfogó családból származom, így magam is ezt a hivatást választottam. Két méternél magasabbra ugrom, képes vagyok kis lyukakba befurakodni.

Éberem alszom és nyomban felpattanok, ha érzem, hogy patkány közelít, s eddig még mindig elfogtam ellenfeletem.

Ez a legutóbbi patkány azonban erősebbnek bizonyult nálam és én csúfos vereséget szenvedtem. Szégyellem magam."

Az öreg macska válasza így hangzott:

" Gyakorlási módszered nem volt más, mint 'shosa' (fizikai erő kifejtés). Szellemed ez a kérdés foglalkoztatja: Miként győzhetek?"

Ilyenformán még célhoz ragaszkodsz ! Ha az öregek "technikát" tanítottak, úgy ezt azért tették, hogy ezzel 'az ösvény egy fajtáját' ('michisuji') ismertessék.

Módszerük egyszerű volt, mégis a legmagasabb rendű igazságot tartalmazta.

Az utókor pusztán a technikára helyezett súlyt. Eközben sok mindent kitaláltak: 'ha ezt, vagy azt gyakoroljuk, úgy ez, vagy az lesz az eredmény'.

És végeredményben mi is volna ez ? Nem több, mint ügyeskedés.

Mindenkor ez a helyzet, ha technikára és eredményre gondolunk, s közben kizárólag elménkre támaszkodunk. Szállj tehát magadba és gyakorlatozz a megfelelő módon !"

Ezek után egy tigriscsíkos macska szólalt meg:

" A harci művészetben — úgy vélem — a szellem a legfontosabb. Ezért gyakorlásaim során mindenkor ezt az erőt ('**ki wo neru**') fejlesztettem.

Szellemem — úgy éreztem — acélkemény és szabad, bírja ama erőt, amely "meny-nyet és földet eltölt".

Ha ellenfelem szembe találja magát ezzel az erővel, megbénul és a győzelem már eleve biztosított. Szinte öntudatlanul támadok, a technikával egyáltalán nem törődöm, utóbbi önmagától alakul.

Ez a rejtélyes patkány viszont alak nélkül közelített és nyom nélkül távozott. Nem találok magyarázatot arra, mi történhetett. "

Az öreg macska válasza így hangzott:

" Az erő, melyet gyakorlásaid során megszerezted, valóban az, amely "mennyet és földet eltölt", de birtokodban mégsem volt más, mint puszta pszichikai erő, s ez nem az, amely a "kiváló" elnevezést megérdemli.

Már az a tény, hogy a birtokodban lévő erőnek tudatában vagy, megghiúsíthatja a győzelmet. Személyes éned részt vesz a küzdelemben. Ha azonban az ellenfél ereje nagyobb, mi történik akkor ?

Azt képzeled, hogy csupán te birtokolod az erőt és mindenki más gyengébb nálad ?

A te szabad és acélos, "mennyet és földet eltöltő" erőd nem maga a 'Hatalmas Erő' ('ki no sho'), hanem csupán annak tükröződése szellemedben.

Szellemed csak bizonyos körülmények közt töltődik fel ama erővel és így a te erőd és a 'Hatalmas Erő' különböző forrásból erednek.

Egy ősi mondás szerint: „a sarokba szorított patkány a macskát is megmarja”.

Ha az ellenfél halálos csapdában van, megfélekedzik élettéről, bajáról, nem gondol győzelemre, vagy vereségre.

Ennek következtében pedig akarata acélkeménységű. Hogyan is lenne vélt szellemi erővel legyőzhető ? "

Ezt követően egy idősebb, szürke macska szólalt meg:

"Valóban úgy van, ahogy mondod, még a legnagyobb pszichikai erő is 'formával bíró' ('katachi'), s a formával bíró megragadható. Ezért már régóta lelkemet ('kokoro' = szív-erő) fejlesztettem.

Tehát nem ama erőt fejlesztem, amely a másik szellemét legyőzi. Nem is bocsátkozom küzdelembe. Ellenkezőleg: megbékélni igyekszem ellenfelemmel, szinte egyé válok vele és semmiképpen sem tanúsítok ellenállást.

A patkány, legyen bár erős, ha támad, nem találhat esetemben semmit, amire támaszkodhatna. De ez a legutóbbi patkány mégis túltett rajtam. Jött és ment, fölfoghatatlan módon, mint egy istenség. Ilyesmi még nem fordult elő velem.

Az öreg macska így válaszolt: "

Amit te megbékélésnek nevezel, nem a lényegiségből fakad, nem a 'Nagy Természet' része. Kreált, mesterséges megbékélés, tehát csel. Tudatosan igyekszel segítségével az ellenség támadó szellemét megbénítani.

Éppen ezért, mert erre — bárha felületesen is — gondolsz, az ellenfél szándékodat felismeri. Tudd meg, hogy minden tudatos szándék akadályozza a 'Nagy Természet' rezgéseit, ilyenformán megakasztja a spontán mozdulat folyamatát.

Ha azonban semmire sem gondolunk, úgy mozgásunkat a lényegi rezgés ('shizen no ka') irányítja. Ebben az esetben valóban nincs megragadható forma, tehát ellenformaként semmi sem jelentkezhethet. Hol van ez esetben az ellenfél, aki képes volna ellenállni ? "

A macskák feszülten figyeltek és az öreg macska kis idő elteltével még a következőket fűzte előadásához:

" Ne higgyétek azonban, hogy amit tőlem hallottatok, az egyben a legmagasabbrendű. Nem is olyan régen, a szomszéd városban élt egy kandúr. Egész nap aludt. Olyasmi, amit szellemi erőnek nevezünk, nem látszott megjelenésén.

Soha nem látta senki, hogy patkányt fogott volna, de ahol tartózkodott, sehol sem volt patkány található, s ahol megjelent, feltűnt, ott ugyanez volt a helyzet.: nyoma sem volt patkánynak. Egy alkalommal felkerestem és magyarázatot kértem. Nem válaszolt. Újra kérdeztem, de ismét csak hallgatott.

Tudnotok kell viszont, hogy nem az volt a látszat, mintha nem kívánna válaszolni, hanem inkább az, mintha nem is tudná, vajon mit is mondjon ! De így is van: 'Aki tudja az nem szól — és aki szól, nem tudja'. Ez a kandúr megfélekedezett önmagáról és megfélekedett a külvilágról is. Teljesen 'semmivé' vált és így elérte a 'szándék-nélküliség' legfelsőbb fokát.

Elmondhatjuk, hogy ezen a fokon valósul meg 'az isteni harcművészeti ösvény célja:

„ ölés nélkül győzni !”

Ito Tenzaa Chuya zen-mester tanítása, Takeharu Teramoto és Fumio

Hashimoto fordítása nyomán

Megjelent Magyarországon 1986-ban

a Kőrösi Csoma Sándor Buddhológiai Intézet

'Árya Maitreya Mandala' Buddhista Közösség gondozásába